שורה של מועמדות בתחרות=יופי - האם הרגליים האלה יפות?

מיון כך תיאר שבועון איטלקי את חיילות צה"ל, כשהן מתקיפות כפר ערבי בגבול. הרגליים ארוכות ותמירות, הפנים כפני ...ות. מעניין שהתיאור הופיע בשער לכתבה אנטי־ישראלית מובהקת.

במציאות חיילות צה"ל, בעת מיצעד יום העצמאות. מחבר המאמר טוען כי התזונה, האימונים הגבריים והצעדות, משפיעים לרעה על מיבנה הגוף של הצעירה הישראלית ועל הופעתה.

ת זאת
ל זרים,
לביקור
הם, ה־
מים ב־
של ה־
, משהו
לון דן
ת צה"ל
ילית
לתייר
שתה ל־
סקי ה־
אותה
את את
ת שנה־

יפה?

נית. ה־
מצם של
מבחינה

— לונ־
— אתה
ך התפ־
ה יפה!"
ניקר מ־
אשה ש־

בשום
שבדיה).
מו פא־
נדירות.
ית־קפה
חמישית
למים.
ה הרבה
ינם דו־
ת תשו־
ן כל
הדוגמ־
ה„יפה־
אז קום
שמומחה
ת תוי־

מות אי־
ראה נח־
עיני אל־
קנה־מידה
ברורים
ית. יופי
כמעט
המיוחד
בנות ה־
ה לחלו־
ראלי —

ביניהן לא תמצא כמעט פנים יפות באמת.

★ ★ ★

רגל מגושמת, הליכה מכוערת

זמן הפנים — אל הגוף. מאחר שרוב הבנות החושבות עצמן ליפות מבלות חלק ניכר בבריכות ועל שפת הים, שוב אין סודות ביחס למבנה גופן.

הדבר הראשון הבולט לעין הוא שכמעט ואין מצויות בארץ רגלים יפות, ישרות וארוכות. לצברית הממוצעת יש רגליים קצרות, עקומות במקצת, בעלות ירכיים שמנות מדי, שוקיים עבות וללא קרסולים יפים.

אין חוק אחיד לגבי יופי הרגל הנשית. האמריקאית מצטיינת ברגל ארוכה ודקה, בעוד שרגלי הצרפתיה הממוצעת קצרות ועבות יותר, בעלות קרסולים הטובים להפליא.

יתכן שהרגל המגושמת של הצברית הטיפוסית לא היתה פגם כה חמור, אילו יודעת הצברית לפסוע. אולם הליכה יפה נדירה בישראל עוד יותר מאשר רגל יפה. הצברית סוחבת את עצמה, לעתים בפסיעות גבריות ארוכות, ולעתים במין פסיעה לאה ואפאטית, המתאימה יותר לבהמה.

יתכן כי הרגל המגושמת וההליכה המכוערת הן שתיהן תוצאה של תנועת־הנוער והשרות הצבאי. צה"ל אינו מתייחס אל המגוייסת כלאשה, אלא כאל גבר המצוייד, לרוע המזל, באנאטומיה נשית מסויימת. מנוי וגמור עם צה"ל — עוד מימי ההגנה — להתעלם עד כמה שאפשר מן ההבדל הקטן. קרוב לוודאי כי הצעדות הארוכות ושאר האימונים הגבריים משפיעים על מיבנה הרגל של הצעירה הישראלית ועל הליכתה לא פחות מסגנון הח"ן חסר החן.

(לכאורה אין סיבה סבירה לכך שצה"ל לא יתייחס אל המגוייסת כאל אשה, הממלאה שרות נשי במסגרת נשית. אך התפיסות המייושנות עודן שולטות בקצונה הגבוהה — ובעיקר בחלקה הנשי.)

פגם גופני אחר של הצברית האופיינית הוא בצד האחורי של אגן הירכיים. חלק זה פשוט מגושם מדי. לעתים, בראותך מאחור צברית הצועדת ברחוב, נדמה לך כי חלק זה של הגוף הוא מרכז האנאטומיה של הצברית, ולא רק מבחינה גיאומטרית. הוא נישא בגאוה, והגאוה גדלה עם גודלו. על נערה תל־אביבית ידועה נאמר כי היא „הולכת כאילו היא המציאה את העכוז". לזכותה אפשר לומר שאין היא היחידה.

אם נוסיף לכך את חוסר היציבה היפה — ואיך תיתכן יציבה יפה ללא הליכה יפה? — הרי נשלים את רשימת החסרונות העיקריים של הגוף הצברי הנשי.

★ ★ ★

נערות הטלפון

יופי האשה אינו מורכב רק מפנים ומגוף. לעתים אתה מוקסם מאשה שאינה יפה מבחינת תווי הפנים ומבנה הגוף. אך המצטיינת בחן תרבותי, חן המתבטא בצורת הדיבור ובתוכנו. כמה אנשים בעולם התאהבו בקול יפה בטלפון? כמה נשאו לאשה מזכירה, שקיבלה את פניהם במשרד בחן אדיב ומתורבת?

ואילו אצלנו — לעתים אתה נתקל בצעירה נאה למדי, המקשיבה לדברי חברה, והנראית לך „נחמדה". עד לרגע שהיא פותחת את הפה. אז היא מעבירה בך חלחלה.

תופעה זו בולטת במיוחד בסרטוני הפרסומת בקולנוע. יש להניח כי הברות־הפרסום בוחרות בדוגמניות הנאות ביותר המזדמנות בדרכן. כשהצעירה עומדת בסרט ליד הכיריים או חפיסת הסבון, אפשר לסבול אותה. כשהיא מחייכת חיוך נבוך ומטופש, חולף הקסם. אך ברגע שהיא פותחת את הפה — והוא הדין לגבי כל סרטוני התעמולה, ללא יוצא מן הכלל, זולת הסרט שהראה ילדה קטנה מדברת על חרקים — הרי זה אסון ממש.

הרם את הטלפון. הזמן באלון של גאז לכיריים, או בקש לדבר עם המנהל, היינו הך. מה שעונה לך בטלפון (והמילה המתאימה היא „מה", לא „מי") אינו מכיר את כללי־היסוד של נימוס חברתי. לא „תודה" ולא „בבקשה" ולא „סליחה". אין אף העמדת פנים של קצת נכונות לשרת ולעזור. התשובה היא בלשון: „מההה?... רגעחד... חכרגע... אז מה אתה רוצה... איננו," טראח! סוף.

יש המאשימים גם בכך את ההווי המשרדי של צה"ל, בו אין הטלפוניסטית והמזכירה צריכות אלא למצוא חן בעיני הקצין הממונה עליהן — ולאו דווקא באמצעות הטלפון. אך המחלה עמוקה יותר. בסגנון משרדי זה, שהוא ממש אחיד בארץ, מתבטאים חוסר־טאקט, חוסר־אדיבות, גסות־רוח, התנשאות — בקיצור, חוסר־תרבות הגובל עם בהמיות. קל לך לדמיין כי הקול שענה לך בטלפון שייך לאותה נערה היושבת בקירבתך בקולנוע, כשלסתותיה נעות ללא הרף בקצב לעיסת המסטיק, עיניה זגוגיות וחסרות־הבעה, וכל כולה קאריקטורה עגומה של כוכבונת אמריקאית או בריג'יט בארדו של שכונת מחלול.

דומה שהצברית המציאה שפה, הקרובה לעברית, אך אינה זהה עמה. היא מורכבת מהברות מתמשכות, מונוטוניות, חסרות מובן. אפשר לנהל בה במשך שעות שיחות ברוח: „אז מה נשמעעעע? מההה? באמאאאאאאאת? אז מה את עושההההה?" אשר לתוכן, הקשב לקטעי שיחה מן השולחן הסמוך בבית־הקפה: „אז אני אמרתי לו... אז הוא אמר לי... אז אני אמרתי לו... אז הוא אמר..."

יתכן כי בכל עם יש שכבות רחבות, שקופחו מבחינה חינוכית, והן מדברות בשפה מעין זו. אך אצלנו המדובר היא בשיכבה העליונה, בבנות צפון תל־אביב ורחביה והר־הכרמל, בסטודנטיות של האוניברסיטה העברית, במורות המחנכות דור. מה יהיו פני הדור הבא, הרואה לפני עיניו דוגמות אלה של העילית החברתית הישראלית? את מי יחקו בנות העליה החדשה, שזה מקרוב באו ארצה, אם לא את השיכבה הזאת?

★ ★ ★

פאה נכרית לאופי

על ליקויים רבים בארץ אנו מגיבים בלשון „המדינה עוד צעירה, במשך הזמן נתקן ונשפר." ואילו על ליקויי הנערה הישראלית, נכון ההיפך. דומה כי המצב הולך ורע, הרמה התרבותית יורדת מדחי אל דחי.

אמנם, מלבושי הצברית הולכים ויקרים — אך מה זה עוזר לאשה שאין לה חוש של טעם? התסרוקות האחרונות מגיעות ארצה במהרה מפאריס ומרומא, והצברית מוכנה לבלות את ימיה במספרה. אך מה הטעם בדבר, אם התסרוקת הסופיסטיקייטד דומה לפאה נכרית, מאחר שאין לה כל קשר עם אופיה והתנהגותה של הנערה אותם היא באה לקשט? קמו מכונים לטיפוח החן והיופי — אך איזה ערך להם, כשהם באים לטפח את החן והיופי של נערות אשר מזונם הרוחני היחיד הוא עתון קולנוע, המספר על נענועי־העכוז האחרונים של אלבים פרסליי או על הרומן האומלל של מארלון בראנדו עם רועת עיזים בראזילית?
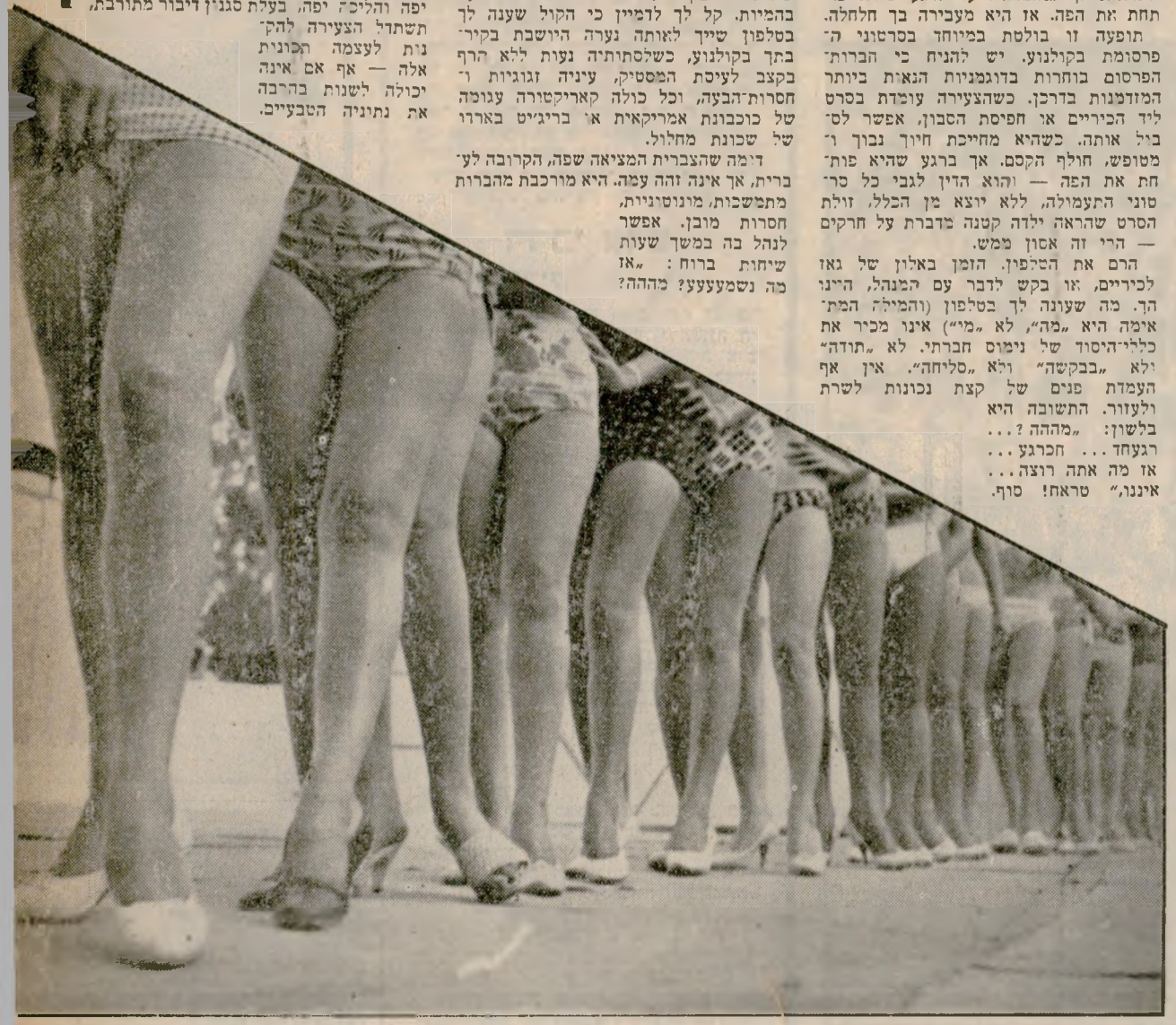
יש רק דרך אחת לתיקון — והיא נתונה בידי הגבר הישראלי. עליו לפקוח את עיניו ולפתוח את פיו. כל עוד הוא משלים עם המצב הקיים, אין כל סיבה מדוע תשנה הנערה הישראלית את עצמה. רק כשיהיה ברור כי הגבר הישראלי מעדיף נערה בעלת טאקט ונימוס, בעלת יציבה יפה והליכה יפה, בעלת סגנון דיבור מתורבת, תשתדל הצעירה להקנות לעצמה תכונות אלה — אף אם אינה יכולה לשנות בהרבה את נתוניה הטבעיים.